

Maade og forebygge, at ikke senere Communen blev udsat for Tab.

Indenrigsministeren: Jeg troer, den ærede Rigsdagsmand maa have overhørt, at dette var Noget, som ikke behøvede at indføres for Fremtiden, thi det er Noget, som allerede for Tiden efter det hele Forholds Natur maa skee. Det er jo en Selsfølge, og Exemplet med Aalborg — for at tage et Tilfælde, som er den ærede Rigsdagsmand bekendt, — viser jo, at det skeer, at man meddeler sine Indsigelser og Bemærkninger mod de formeentlig overdrevne Fordringer, der i saa Henseende fremsættes; det ligger, som sagt, ganske i Forholdets Natur.

Monrad: Jeg har en Tvivl om, hvorvidt dette Lovudkast er nødvendigt, eller om det ikke er en Selsfølge, at enhver som helst Udgift behøver en Hjemmel i Finantsloven eller en Decharge i en Tillægsbevilling for at kunne udbetales. Følgen af at vedtage denne Lov kunde let blive den, at man ansaae lignende Udgifter for at være berettigede, selv om de fævnede Hjemmel i Finantsloven eller den Hjemmel, som de efter min Mening i modsat Fald behøve ved en særlig Bevilling.

Indenrigsministeren: Den ærede Rigsdagsmand har der berørt et Spørgsmaal, som af og til under andre Forhold tidligere har været forhandlet imellem os, men som jeg rigtig nok ikke troer vedkommer dette Lovudkast. Saaledes som Forholdet for Tiden er, paa hviler der efter min Overbeviisning Finantsferne en Forpligtelse til at fyldestgjøre Communerens Krav, efter — for at bruge et ganske kort Udtryk — de Regninger, som de under Jagttagelse af visse Regler selv opgjøre og indsende. Jeg kan, naar disse Regler ere fulgte i den nugældende Lovgivning, ikke finde nogen Ret, enten for Administrationen eller for Rigsdagen og Kongen, gjennem Finantsloven til at nedsette disse Regninger, selv om de maatte skjønnes at være uforholdsmæssigt høie; — men det er en saadan controllerende Ret, som jeg mener skal bringes tilveie ved dette Lovudkast, som jeg paa ingen Maade troer berører det

Spørgsmaal, hvorom der netop mellem den ærede Rigsdagsmand og mig maaskee kan have været nogen Tvivl, om Regjeringen s. Ex. for at nævne et enkelt Tilfælde, ikke ligesvem kan være pligtig til at fyldestgjøre en Dom, som affiges, selv om de Penge, som dertil behøves, ikke forud være bevilgede ved Finantsloven. At en saadan Udgift senere maa finde Rigsdagens Godkjendelse er en anden Sag, men Forholdet er da efter min Mening det, at Rigsdagens Godkjendelse ikke retfærdigt kan nægtes. Jeg haaber, som sagt, at man ikke vil bringe dette fremmede Spørgsmaal ind under Behandlingen af den foreliggende Lov, hvis aldeles praktiske Formaal er det, som jeg har angivet, at give Regjeringen og Repræsentationen ubestridelig Ret til en Prøvelse af Communerens Krav.

Da ikke Flere begjærede Ordet, fattes det under Afstemning, om Lovudkastet skulde overgaae til 2den Behandling, hvilket ved toges eenstemmig med 60 Stemmer.

Monrad: Jeg tillader mig at foreslaae, at der nedfattes et Udvalg, bestaaende af 3 Medlemmer.

Intet andet Forslag fremkom, og Ingen begjærede Ordet, hvorfor ovennævnte Forslag fattes under Afstemning, og ved toges eenstemmig med 57 Stemmer.

Man gik derpaa efter Dagsordenen til 1ste Behandling af Udcast til Lov om smitsomme Sygdomme hos Huusdyrene.

R. P. C. Larsen: Det forekommer mig, at der er noget Uheldigt i denne Lov med Hensyn til Forstaaelsen af den. Saaledes er der et enkelt Sted bemærket, at Politimesteren kan bestemme, hvorlangt et mistænkt og angrebet Dyr skal fjærnes fra Andres Græsgange; det er nu ikke let at fjærne Dyrene fra Andres Græsgang, men paa den anden Side er der ogsaa mange Græsgange, der ere over 20 Favne i Kvadrat, hvorpaa Dyret altsaa godt kunde græsse, og naar Politimester-